

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 20/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], 2/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 3/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária Babjak s.r.o., Zvonárska 8, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11Co/29/2024-218 z 19. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. júla 2024 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté rozhodnutie žiadajú zrušiť a priznať im náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovatelia doručili Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 10. novembra 2023 žalobu podľa § 14a ods. 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), ktorou sa domáhali určenia neplatnosti piatich rozhodnutí prijatých na hlasovaní vlastníkov bytov a nebytových priestorov konanom 27. a 28. septembra 2023.

3. Spolu so žalobou sťažovatelia podali aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v dočasnom pozastavení účinnosti uznesení prijatých v rámci písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Okresný súd uznesením z 22. novembra 2023 tento návrh sťažovateľov zamietol, pretože v ňom absentovalo výslovné uvedenie všetkých údajov žalovaných predpokladaných Civilným sporovým poriadkom (ďalej len „CSP“).

4. Sťažovatelia proti uzneseniu z 22. novembra 2023 odvolanie nepodali, ale 5. decembra 2023 podali nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhali, aby okresný súd pozastavil účinnosť sporných rozhodnutí vlastníkov bytov a nebytových priestorov, uložil žalovaným povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu práv z týchto rozhodnutí a zároveň povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva priamym predajom bytu sťažovateľov vrátane predaja spoluvlastníckych podielov na tomto byte priamym predajom, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

5. Okresný súd uznesením zo 14. decembra 2023 návrhu sťažovateľov vyhovel a nariadil neodkladné opatrenie v nimi navrhovanom znení. Na odvolanie žalovaných Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením z 19. apríla 2024 zmenil prvoinštančné uznesenie okresného súdu tak, že návrh sťažovateľov na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Stotožnil sa s námietkou žalovaných, podľa ktorej nebola splnená základná podmienka vyplývajúca z § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., a to podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia do 30 dní od oznámenia výsledku hlasovania. Bez ohľadu na to, či oznámenie o výsledku hlasovania bolo sťažovateľom doručené 12. októbra 2023 a 18. októbra 2023 (ako to tvrdia žalovaní), alebo k doručeniu došlo 13. októbra 2023 (ako to tvrdia sťažovatelia), druhý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol 5. decembra 2023 podaný po uplynutí zákonnej prekluzívnej doby. Krajský súd sa ďalšími dôvodmi odvolania žalovaných už nezaoberal.

III.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia namietajú, že vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných predniesli argumenty v prospech záveru, podľa ktorého sa lehota podľa § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. na podanie návrhu na neodkladné opatrenie nevzťahuje. Krajský súd však na tieto argumenty v napadnutom uznesení nijako nereagoval. Sťažovatelia nemajú možnosť z odôvodnenia napadnutého uznesenia zistiť, ako krajský súd vyhodnotil ich argumenty k zásadnému a jedinému dôvodu, na ktorom založil svoje rozhodnutie.

7. Výklad § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. krajským súdom odníma sťažovateľom právo na predbežnú súdnu ochranu priznanú im CSP, ktorý v § 324 ods. 1 súdu umožňuje nariadiť neodkladné opatrenie pred začatím konania, počas konania, aj po jeho skončení. Uplatnenie tohto ustanovenia zákon č. 182/1993 Z. z. nijako nevyklučuje.

8. Podľa § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 30 dní od oznámenia výsledku hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká. Prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome sa môže zároveň na príslušnom súde domáhať dočasného pozastavenia účinnosti rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu. Sťažovatelia sú toho názoru, že použitý výraz „zároveň“ nijako neobmedzuje právo prehlasovaného vlastníka

domáhať sa predbežnej súdnej ochrany kedykoľvek počas súdneho konania o žalobe vo veci samej. Vyjadruje iba to, že domáhanie sa neodkladného opatrenia v podobe dočasného pozastavenia účinnosti rozhodnutí vlastníkov je možné, iba ak je súčasne splnená podmienka, že v lehote podľa prvej vety § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. bola týmto vlastníkom podaná žaloba vo veci samej. Sťažovatelia upozorňujú, že okolnosti odôvodňujúce neodkladné opatrenie môžu nastať aj neskôr počas konania po uplynutí lehoty na podanie žaloby. Výklad krajského súdu odporuje zmyslu a účelu inštitútu neodkladného opatrenia spočívajúceho v možnosti strany v prípade potreby bezodkladne upraviť pomery.

9. Sťažovatelia taktiež dôvodia, že prehlasovaný vlastník môže nepochybne navrhovať aj iné druhy neodkladných opatrení ako dočasné pozastavenie účinnosti napadnutých rozhodnutí vlastníkov, a to aj voči tretím osobám, ktoré samy osebe nie sú pasívne legitimovanými osobami v konaní vo veci samej, ale ktoré svojím konaním v kontexte žalobou napadnutých rozhodnutí vlastníkov môžu nezvratne alebo ťažko reparaovateľne zasiahnuť do práv prehlasovaného vlastníka (napríklad banka, dodávateľ stavebných prác, správca alebo spoločenstvo vlastníkov bytov). Rovnako to urobili sťažovatelia i v tomto prípade, keď neodkladné opatrenie smerovali okrem ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov aj voči inému subjektu, a to voči spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov ako právnickej osobe. Aj z tohto dôvodu podľa sťažovateľov nemožno § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. interpretovať tak, že prehlasovaný vlastník môže v súvislosti so žalobou podať len a výlučne návrh na tam druhovo definované neodkladné opatrenie, pretože by v takomto prípade pre prehlasovaného vlastníka nebolo možné domáhať sa rýchlej a skutočne efektívnej ochrany práv v podobe iného vhodného druhu neodkladného opatrenia proti iným subjektom než sú osoby žalované prehlasovaným vlastníkom.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) rozhodnutia súdov majú byť primerane odôvodnené. Rozsah, v akom sa táto povinnosť odôvodnenia uplatňuje, sa môže líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia a musí sa určiť na základe okolností prípadu. Za určitých okolností možno akceptovať ako implicitné odmietnutie argumentu aj mlčanie súdu, pokiaľ tým nie je narušená celková spravodlivosť konania (*Čivinskaitė v. Litva*, č. 21218/12, 15. 9. 2020, body 142 – 144).

11. Ústavnoprávny prieskum uznesení o neodkladných opatreniach je zdržanlivý, keďže ide o rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán spravidla nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd tieto rozhodnutia posudzuje meritórne iba v ojedinelých prípadoch a len za celkom výnimočných okolností, ak došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 435/2021, I. ÚS 19/2020). Aj v konaní o neodkladnom opatrení však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení musí mať predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (III. ÚS 567/2023).

12. Požiadavka na primeranosť odôvodnenia rozhodnutia o neodkladnom opatrení, ktorého črtu dočasnosti vykazuje aj rozhodnutie podľa § 14a ods. 8 tretej vety zákona č. 182/1993 Z. z., znamená, že na jeho odôvodnenie nemožno klásť rovnaké požiadavky, ako je to v prípade rozhodnutia súdu vo veci samej. Vyplýva to navyše nielen z dočasnej povahy daného druhu rozhodnutí, ale aj zo skutočnosti, že sú realizované formou uznesenia, na ktoré § 236 CSP nekladie rovnako prísne požiadavky, ako na odôvodnenie rozsudku, v ktorom je podľa § 220 CSP súd povinný uviesť, ako posúdil právne argumenty strán. Uvedená obsahová požiadavka však nie je súdu uložená v spomenutom § 236 CSP, podľa ktorého v uznesení súd uvedie iba stručné odôvodnenie.

13. Z pohľadu súladu so základným právom sťažovateľov na súdnu ochranu je preto podstatné, aby dokázali z odôvodnenia napadnutého uznesenia identifikovať dôvod, pre ktorý návrh na dočasné pozastavenie účinnosti rozhodnutí vlastníkov bytov a nebytových priestorov bolo potrebné zamietnuť. Táto požiadavka zjavne naplnená je, keďže časť dôvodov ústavnej sťažnosti adresne smeruje voči výkladu a uplatneniu § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. vo vecnej rovine. Uvedené argumenty by sťažovatelia v ústavnej sťažnosti nedokázali sformulovať, ak by nosné dôvody napadnutého uznesenia nepoznali. Skutočnosť, že krajský súd osobitne nereagoval na obranu sťažovateľov proti odvolaniu žalovaných, nezaťažuje napadnuté uznesenie ľudskoprávnou vadou, a to s ohľadom na dočasný charakter úpravy pomerov, ktorej sa sťažovatelia domáhali, a na náležitosti uznesenia predpísané zákonom (§ 236 CSP), v medziach ktorého sa základného práva na súdnu ochranu možno domáhať (čl. 51 ods. 1 ústavy). Vzhľadom na výrok napadnutého uznesenia v spojení s jeho odôvodnením ústavný súd nemá pochybnosti, že mlčanie krajského súdu vo vzťahu k právnym argumentom sťažovateľov predneseným v ich vyjadrení k odvolaniu žalovaných je výrazom odmietnutia týchto argumentov (už odkázaný rozsudok vo veci *Čivinskaitė v. Litva*, č. 21218/12, 15. 9. 2020, body 142 – 144). Napadnuté uznesenie krajského súdu preto je odôvodnené primeraným spôsobom.

14. Pokiaľ ide o vecnú rovinu dôvodov ústavnej sťažnosti, sťažovatelia ju odvíjajú od východiska, ktorým je uplatniteľnosť CSP na rozhodnutia podľa § 14a ods. 8 tretej vety zákona č. 182/1993 Z. z. Ústavný súd nespochybňuje, že ustanovenia CSP sú v istom rozsahu aplikovateľné aj na rozhodnutia o dočasnom pozastavení rozhodnutí vlastníkov bytov a nebytových priestorov, nič to však nemení na tom, že úprava obsiahnutá v zákone č. 182/1993 Z. z. predstavuje špeciálnu úpravu k § 324 a nasl. CSP. Vyplýva to predovšetkým zo skutočnosti, že zákon č. 182/1993 Z. z. upravuje predbežnú právnu ochranu len v zúženej podobe pozastavenia účinnosti rozhodnutí vlastníkov bytov a nebytových priestorov, na rozdiel od otvoreného výpočtu neodkladných opatrení v § 325 ods. 2 CSP. Definovaný vzťah v odlišnej rovine napokon uznávajú aj samotní sťažovatelia, ktorí v ústavnej sťažnosti (body 35, 39) konštatujú, že návrh podľa 14a ods. 8 tretej vety zákona č. 182/1993 Z. z. možno podať len za podmienky podania žaloby vo veci samej podľa prvej vety toho istého ustanovenia. V tomto rozsahu sa teda nemôže uplatniť všeobecná úprava CSP, podľa ktorej nariadiť neodkladné opatrenie možno nielen počas konania, ale aj pred jeho začatím alebo po jeho skončení (§ 324 CSP). Východiskový právny názor sťažovateľov, podľa ktorého sa na rozhodnutie, ktorého sa domáhali, v plnom rozsahu vzťahuje právna úprava neodkladných opatrení podľa CSP, preto neodôvodňuje prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

15. Dôvodom ústavnej sťažnosti, ktorý vyjadruje jadro sporu medzi sťažovateľmi a krajským súdom, však nie je rozsah uplatniteľnosti ustanovení CSP o neodkladných opatreniach na rozhodovanie o návrhu sťažovateľov, ale otázka, či sa prekluzívna lehota 30 kalendárnych dní, ktorou zákon č. 182/1993 Z. z. explicitne ohraničuje právo prehlasovaného vlastníka bytu alebo nebytového priestoru domáhať sa súdnej ochrany proti väčšinovému rozhodnutiu ostatných vlastníkov meritórnou žalobou, vzťahuje aj na jeho právo domáhať sa dočasnej súdnej ochrany v podobe pozastavenia účinnosti rozhodnutia napadnutého žalobou. Zákon č. 182/1993 Z. z. totiž právo domáhať sa uvedenej dočasnej súdnej ochrany výslovne lehotou neohraničuje, avšak zakotvuje ho v jednom a tom istom ustanovení spolu s právom podať žalobu vo veci samej, ktoré už časovo ohraničené je.

16. Zákon č. 182/1993 Z. z. však explicitne nezakotvuje ani pravidlo, podľa ktorého možno návrh na dočasné pozastavenie rozhodnutia vlastníkov bytov podať len v rámci konania vo veci samej, a napriek tomu si vzťah prvej a tretej vety § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., ako to už bolo uvedené v bode 14 tohto uznesenia, a nezosporňujú to ani sťažovatelia, takýto výklad vyžaduje. Preto absencia výslovnej úpravy v zákone č. 182/1993 Z. z. nemusí brániť ani výkladu o práve podať návrh na dočasné pozastavenie rozhodnutia vlastníkov bytov v 30-dňovej lehote, z ktorého vychádzal krajský súd. V tretej vete §14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. použitý výraz „zároveň“ z uvedeného hľadiska nie je nápomocný, pretože môže svedčať argumentácii sťažovateľov (domáhanie sa dočasného pozastavenia účinnosti je možné, iba ak bola prehlasovaným vlastníkom podaná žaloba vo veci samej) a rovnako aj interpretácii krajského súdu (domáhanie sa dočasného pozastavenia účinnosti je navyše možné len v tej istej lehote, v akej možno podať žalobu vo veci samej).

17. Z hľadiska ľudskoprávneho je podľa názoru ústavného súdu podstatným východiskom, že prístup k súdnej ochrane môže podliehať rôznym obmedzeniam, ktoré sú prejavom jeho vyvažovania s inými hodnotami a záujmami chránenými právom. K takýmto hodnotám patrí aj ochrana právnej istoty, ktorej jedným z prejavov je aj časové ohraničenie prístupu k súdnej ochrane. Právny poriadok ponúka veľké množstvo príkladov, keď je prístup k súdnej ochrane limitovaný, a tým aj základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru obmedzené ustanovením lehoty, po uplynutí ktorej oprávnené osoby strácajú právo na poskytnutie účinnej právnej ochrany ich materiálnym subjektívnym právam zo strany verejnej moci.

18. Rozhodnutie vlastníkov bytov nastoľuje právnu istotu týkajúcu sa otázok ním riešených. Preto zákon č. 182/1993 Z. z. zavádza pomerne krátku lehotu na podanie žaloby spochybňujúcej túto právnu istotu, čím zákonodarca vyvažuje v kolízii stojacu právnu istotu na jednej strane a požiadavku na zákonnosti rozhodnutia vlastníkov bytov na strane druhej. Keďže súvisiace rozhodnutie podľa § 14a ods. 8 tretej vety zákona č. 182/1993 Z. z. suspenduje účinky takého rozhodnutia len predbežne a zároveň bez prejudikcie definitívneho rozhodnutia o žalobe vo veci samej, teda aj s možnosťou jej zamietnutia, o to viac je odôvodnené časovo limitovať právo navrhovať dočasné pozastavenie účinnosti rozhodnutia vlastníkov bytov.

19. Podporne možno v prospech požiadavky na podanie návrhu na dočasné pozastavenie účinnosti v rovnakej lehote, ako to zákon predpisuje pri žalobe vo veci samej, argumentovať aj okolnosťami legislatívneho vývoja. Pravidlo o možnosti prehlasovaného vlastníka navrhovať dočasné pozastavenie účinnosti rozhodnutia vlastníkov bytov bolo do právnej úpravy inkorporované

zákonom č. 205/2014 Z. z., ktorým sa mení a doplňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Pôvodný návrh tejto novely uvažoval s odkladom vykonateľnosti rozhodnutia vlastníkov bytov, a to podaním žaloby vo veci samej, hoci len v typovo zúženom okruhu rozhodnutí o výške preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv (dostupné na: www.nrsr.sk, ČPT 793 v 6. volebnom období). Dočasný suspenzívny účinok teda bol projektovaný už k momentu začatia konania vo veci samej, nepredpokladal sa pre neskoršie fázy konania. V priebehu legislatívneho procesu doplňujúcim a pozmeňujúcim návrhom došlo k zavedeniu v súčasnosti účinného pravidla, ktorého podstata však okrem rozšírenia predbežnej ochrany na všetky rozhodnutia vlastníkov bytov spočívala iba v tom, že nedochádza k automatickému suspendovaniu účinkov rozhodnutí napadnutých žalobou na súde, ale o ňom musí rozhodnúť konajúci súd na návrh. Schválený návrh novely zákona č. 182/1993 Z. z. teda nesignalizuje zmenu v pôvodnom zámere jej predkladateľov, ktorý spočíval v uplatnení dočasného pozastavenia účinnosti žalobou napadnutých rozhodnutí k momentu začatia konania vo veci samej.

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd nevidí dôvod vstupovať do výkladu a uplatnenia podústavného práva krajským súdom vo veci sťažovateľov, pretože v použitom výklade a aplikácii nezistil signály svojvôle, či extrémneho excesu, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti mali potenciál viesť k vyhovujúcemu výroku meritórneho nálezu.

21. Súvisiaci argument sťažovateľov, podľa ktorého okolnosti odôvodňujúce neodkladné opatrenie môžu nastať aj neskôr počas konania po uplynutí lehoty na podanie žaloby, nesvedčí v prospech ochrany ich základného práva na súdnu ochranu, ani ich práva na spravodlivé súdne konanie pred napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovatelia totiž podali prvý návrh na dočasné pozastavenie účinnosti už so žalobou vo veci samej a po jeho zamietnutí z rýdzo procesných dôvodov sa rozhodli podať nový, procesne perfektný návrh s rovnakou vecnou stránkou. Ako to vyplýva z návrhu sťažovateľov z 5. decembra 2023, všetky rozhodné skutkové okolnosti (oznámene o zmene spôsobu výkonu záložného práva, oznámene o začatí výkonu záložného práva) nastali už v čase pred podaním žaloby vo veci samej, a teda aj pred podaním prvého (včasného) návrhu na dočasné pozastavenie účinnosti sporných rozhodnutí vlastníkov bytov. Je teda zjavné, že napadnutým uznesením krajského súdu nebola odopretá dočasná súdna ochrana právu sťažovateľov založenému na okolnostiach, ktoré v čase podania žaloby vo veci samej neexistovali a nastali až neskôr.

22. Napokon k poslednej sťažnostnej námietke sa ústavný súd *in abstracto* stotožňuje s jej východiskom o možnosti prehlasovaného vlastníka navrhovať aj iné druhy neodkladných opatrení ako dočasné pozastavenie účinnosti napadnutých rozhodnutí vlastníkov bytov. Sťažovatelia túto možnosť vo svojom návrhu z 5. decembra 2023 aj využili, keď okrem návrhu na dočasné pozastavenie účinnosti rozhodnutí prijatých vlastníkami bytov požadovali aj uloženie povinnosti žalovaným zdržať sa uplatňovania a výkonu práv z týchto rozhodnutí a zároveň povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva priamym predajom bytu sťažovateľov. Z obsahovej stránky však tvoria uvedené, procesne samostatne formulované návrhy jeden celok, pretože ich spája jednotiaci zámer sťažovateľov zabrániť predaju ich bytu. Preto, ak by súdy konajúce o týchto návrhoch rešpektovali ich formálnu samostatnosť a nebrali na zreteľ ich spoločnú vecnú črtu, viedlo by to k obídniu časového limitu na uplatnenie návrhu podľa § 14a ods. 8 tretej vety zákona č. 182/1993 Z. z. Nariadením zdržania sa uplatňovania dotknutých rozhodnutí, ako aj výkonu záložného práva k bytu

sťažovateľov by sa totiž dosiahol rovnaký účel, aký sťažovatelia sledovali návrhom na dočasné pozastavenie účinnosti tých istých rozhodnutí.

23. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyhodnotil jednotlivé sťažnostné námietky ako nedôvodné, dospel už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že po prípadnom prijatí na ďalšie konanie by jej nebolo možné vyhovieť. To zakladá záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, preto ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov prednesenými v sťažnostnom petite (zrušenie rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu